

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

จงกลัวบาป

ห่วงลูกห่วงหลานชาวพุทธเรามากขึ้นทุกวัน ๆ เพราะหลงตาแก่แล้ว การทำประโยชน์ให้โลกรู้สึกว่าลดน้อยเต็มทีเวลานี้ แทบจะว่าไม่ได้ทำ การแนะนำสั่งสอนในที่ต่าง ๆ ซึ่งเคยเทศน์มาแล้วทั่วประเทศไทยหย่อนเข้ามาหมดเวลานี้ ในงานต่าง ๆ ที่เขานิมนต์ไปซึ่งเห็นว่าเป็นกิจจำเป็น งานจำเป็นจริง ๆ แต่ก่อนไปให้ แต่เวลานี้ไปไม่ได้เลย ความไปไม่ได้นี้มากเท่าไรก็เรียกว่าขาดประโยชน์ทางโลกที่จะควรได้รับมากเพียงนั้น เลยเกิดความวิตกกังวลกับพี่น้องลูกหลาน กลัวจะไม่มีศีลมีธรรมติดเนื้อติดตัวติดใจ จะมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้อยู่ภายในจิตใจทั่วโลกดินแดนนี้ดูไม่ได้เลย นี่เป็นสิ่งที่วิตกมาก

สิ่งภายนอกเราเคยรู้เคยเห็นเคยเป็นมาด้วยกัน เกิดมากับปัจจัยสี่ เครื่องนุ่งห่มใช้สอย อาหารการบริโภค ที่อยู่ที่อาศัย ยาแก้โรคแก้ภัยก็มีสมบูรณ์บริบูรณ์ เวลานี้เมืองไทยเรายังมีมาก หมอกก็มีมากขึ้นทุกวัน ๆ ยามมีมากขึ้นทุกวันพอทันกันกับเหตุการณ์ คือโรคภัยไข้เจ็บของมนุษย์และสัตว์พอประมาณ สิ่งเหล่านี้ไม่ค่อยขาดตกบกพร่อง สิ่งที่ขาดตกบกพร่องคือจิตใจที่เห็นห่างจากธรรมนี้สำคัญมาก จึงวิตกพิจารณาส่วนนี้

เพราะใจเท่านั้นที่จะพาเราไปเราอยู่ เราเป็นเราตายไปไหนภพน้อยภพใหญ่ จะไม่มีสิ่งอื่นสิ่งใด ร่างกายของเรานี้เวลาแตกแล้วสลายทำลายลงไปเป็นธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ ของเขาตามเดิม ส่วนใจนั้นเป็นใจ ไม่มีป่าช้า พอออกจากร่างนี้แล้วก็ไปสู่ร่างนั้น ออกจากร่างนั้นก็ไปสู่ร่างนี้อยู่อย่างนั้นตลอดมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้วเวลานี้

เราคนคนหนึ่งเราอย่าได้คิดว่าเกิดมาในชาตินี้หรือเกิดชาติเดียว ตายแล้วก็สูญหายไปเลยอย่างนี้ เป็นความคิดผิดอย่างร้ายแรงมากและเป็นภัยแก่ตัวเองอีกด้วย จึงขอให้ระมัดระวัง ให้เชื่อเถิด พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก ท่านทรงแสดงไว้อย่างไรแล้วเป็นไปอย่างนั้น เรื่องตายแล้วเกิดนี้ ๆ มีประจำสัตว์สังขารมาตลอดเวลา ส่วนตายแล้วสูญนั้นไม่มี แต่กิเลสมันไปเหมาเอาว่าตายแล้วสูญ ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นี่เป็นสิ่งที่หลอกลวงของกิเลสโดยตรง ให้พึงทราบว่าเป็นข้อขัดข้องของใจมนุษย์เรา

คนเราจะทำความเสียหายก็เพราะเชื่อกิเลส ถ้าเชื่อธรรมแล้วไม่ทำความเสียหายอย่างง่ายตาย มีสติยับยั้งตัวเอง เช่น ท่านว่าบาปมี เราก็ต้องระวังบาป นี่ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วก็ไม่ทำบาป บุญมีจริงก็อุทิศสำหรับชวนชวายเป็นบุญให้

ทานมากน้อยตามกำลังศรัทธาหรือความสามารถของเรา นี่คือผู้เชื่อพระพุทธเจ้าซึ่งเป็น ศาสดาองค์เอก เคยรื้อชนสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปมากต่อมากแล้ว ส่วนกิเลสนั้นก็เคย รื้อชนใครให้พ้นจากทุกข์ นอกจากกลางให้จมลงในกองทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น แต่สัตว์ โลกทั้งหลายก็ไม่เข็ดหลาบไม่ขยาดไม่กลัวกิเลส เพราะมันมีคาถาอาคมสำคัญมาก กล่อม สัตว์โลกให้เคลิ้มหลับไปทั้งเป็นนั่นแหละ ท่านเรียกว่าปทปรมะ ก็คือหลับทั้งเป็น ตายทั้งมี ชีวิตอยู่นี้แลกิเลสกล่อมสัตว์โลก

และที่ว่าตายแล้วสูญนั้นไม่มี ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ ในหลักธรรมของพระ พุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่เคยแสดงไว้เลยว่าสัตว์โลกตายแล้วสูญ มีแต่ตายแล้วเกิด เกิด นั้นเกิดได้ในที่ต่าง ๆ ท่านว่า กมฺมํ สตฺเต วิภชตี ยทิทํ หีนปฺปณฺธิตํ สัตว์ทั้งหลายย่อมเป็น ไปตามกรรม มีประณีตเลวทรามต่างกันเพราะอำนาจแห่งกรรมตกแต่ง คำว่ากรรมนั้นคือ การกระทำของเราเอง เมื่อทำลงไปแล้ว ผลปรากฏขึ้นมาสะท้อนย้อนกลับมาสู่ตัวของเรา ให้เป็นผลดีผลชั่วตามเหตุที่เราทำเอาไว้

เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงเกิดไม่เหมือนกัน แม้ที่สุดลูกเต้าที่เกิดมาจากพ่อแม่ซึ่งเป็น แบบพิมพ์อันเดียวกัน รูปร่างกลางตัวก็ไม่เหมือนกัน นิสัยใจคอก็ไม่เหมือนกัน เป็นนิสัย คนละอย่าง ๆ ไม่เหมือนกัน นี่เพราะอำนาจแห่งกรรมของสัตว์ที่ตกแต่งมาแล้วเป็นแกนอยู่ ภายในจิตใจ ถึงจะไปเกิดในสถานที่อันเดียวกันคือพ่อแม่คนเดียวกันก็ตาม จริตนิสัยของ เด็กนั้นจะไม่เหมือนกัน นี่เพราะอำนาจแห่งกรรมตกแต่งให้แปลกต่างจากกันอย่างนี้

แต่คำว่าตายแล้วสูญนั้นไม่มี มีแต่ตายแล้วเกิด ถ้าผู้สร้างคุณงามความดีแล้วก็เกิด ในสถานที่ที่ดีที่ที่เหมาะสม ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่ดีเป็นสัมมาทิฐิ ไม่หลงศาสนา ไม่ลืมหินศาสนา ไม่ลืมนิพพานธรรม เป็นคนดีคือสร้างคุณงามความดีเอาไว้ เวลาตายจากมนุษย์นี้ไป สวรรค์ก็ได้ บุญพาไปได้หมด คำว่า"บุญ"ไปสวรรค์ชั้นใดก็ได้ตามอำนาจแห่งบุญกรรมของ เราที่สร้างไว้มากน้อย จนกระทั่งถึงพรหมโลกแล้วเตลิดถึงนิพพานพ้นจากทุกข์ไป เพราะ อำนาจแห่งกรรมดีของเรานั้นแล ส่วนกรรมชั่วก็ส่งไปได้ในสถานที่ชั่วเหมือนกัน มีอำนาจ ส่งเช่นเดียวกันกับบุญมีอำนาจส่งคนให้ไปถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้น กรรมชั่วก็เอาให้จมลงดิ่ง ลงจนกระทั่งถึงกึ่งปีก็กลับ ก็ไม่พ้นจากความเป็นสัตว์นรกอยู่ในแดนนรก ให้ไฟนรกเผาอยู่ ด้วยอำนาจแห่งกรรมของตนอยู่นั้นแล ไม่มีเวลาที่ฟื้นขึ้นมาได้ง่าย ๆ นี่คือการชั่วส่ง สัตว์โลกผู้ทำความชั่ว

เพราะฉะนั้นเราจึงเป็นผู้กลัวบาป ให้ระมัดระวัง นี้เคยยกตัวอย่างให้พี่น้องทั้งหลาย ทราบ เราอยากจะให้พวกเราทั้งหลายนี้มีญาณหยั่งทราบ เหมือนพระพุทธเจ้าและพระ

อรหันต์ท่านผู้เชี่ยวชาญ แล้วเปิดโลกธาตุให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้นมาในประมาณสัก ๑๐ นาที คือ ๕ นาทีหนึ่ง เปิดโลกธาตุให้เราเห็นมหิทธิฤทธิ์ทิพย์ เหมือนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านมองเห็นสัตว์โลกอย่างนั้นเหมือนกัน ใน ๕ นาทีนั้นให้ดูตั้งแต่พื้นมนุษย์นี้ลงไปจนกระทั่งถึงแดนนรกเป็นมหันตทุกข์ เรียกว่านรกที่ต่ำสุด ได้รับความทุกข์ความทรมานมากที่สุด อายุยืนนานที่สุดขึ้นมาโดยลำดับลำดับ

นรกมีหลายหลุมหลายขุม ท่านบอกไว้ว่ามีถึง ๒๕ หลุม นรกนะ หลุมหนึ่งเป็นมหันตทุกข์ประเภทที่ฆ่าบิดาฆ่ามารดา ทำสังฆเภทยังสงฆ์ให้แตกจากกัน ประเภทที่ทำลายพระพุทธเจ้าหรือประเภทที่ฆ่าพระอรหันต์ ๕ ประเภทนี้เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ลงในนรกหลุมที่หนึ่ง แนะ ท่านบอกไว้หมดอย่างชัดเจน กรรมอันนี้เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ในโลกนี้ไม่มีกรรมใดหนักเสมอเหมือนกรรม ๕ ประการ คือฆ่าบิดาหนึ่ง ฆ่ามารดาหนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตามหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์หนึ่ง สังฆเภทยุ้งให้สงฆ์แตกจากกัน สงฆ์ท่านมีความสามัคคีกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอยู่ ไปยุแยกก่อกวนให้ท่านแตกจากกันหนึ่ง

กรรม ๕ ประเภทนี้เป็นกรรมที่หนักมาก ถ้ายังมีสติตั้งอยู่บ้างให้รีบหยุดทันที เหยียบเบรกรถด่วนไว้ก่อน จนกระทั่งรถมันจะหกคะเมนไปก็ให้หกคะเมนถอย ยังสู้เราตกรถไม่ได้ ตกรถนี้ตกรหนักมากที่สุด ยิ่งกว่ารถคว่ำรถหกคะเมนเสียอีกเพราะการเหยียบเบรกรถนั้น ถ้ายังมีสติอยู่อย่าได้ทำเป็นอันขาด นี่เป็นนรกประเภทที่หนึ่ง ประเภทที่สองก็ฆ่าสัตว์ที่มีบุญมีคุณ เช่น ฆ่าวัวฆ่าควาย หรือฆ่าคนก็ตาม ผู้มีบุญมีคุณแก่ตนเป็นรองลำดับลงมา เป็นนรกหลุมที่ ๒ ที่ ๓ มาจนกระทั่งถึง ๒๕ หลุม

นี่เป็นสถานที่เกิดของสัตว์ผู้ตายแล้วไม่สูญเสียทั้งนั้น ไม่มีคำว่าสูญเสีย ถ้าตายแล้วสูญเสียไม่จำเป็นต้องมีนรก ไม่จำเป็นต้องมีสวรรค์พรหมโลกนิพพานไว้สำหรับรับรองจิตวิญญาณของสัตว์ผู้สร้างความดีความชั่วนี้เลย แต่นี่สัตว์ผู้สร้างความดีความชั่วมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกธาตุ เมื่อตายลงไปแล้วมันไม่สูญเสียได้เสวยกรรมตามที่กล่าวมาแล้วนี้ ที่ว่าสถานที่ที่จะบรรจุน้ำที่สูญเสียไม่เคยมีเพราะไม่มีอะไรสูญเสีย ในโลกนี้ไม่สูญเสีย มันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายพันพันคม เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาคือธาตุดินนี้แปรไปเป็นอะไรก็ได้ แต่มันก็อยู่ในธาตุดินนี้แหละไม่เป็นที่อื่น น้ำกลายเป็นน้ำอะไรก็ได้ น้ำหุงต้มแกงน้ำโกกั๊กาแฟก็ได้ แต่ก็ยังเป็นน้ำธรรมชาติของมันอยู่นั่นแลไม่แปรเป็นอื่น

นี่เรื่องจิตของเราก็เหมือนกัน ถึงจะออกจากร่างนี้แล้วไปเกิดที่ใดก็คือจิตดวงนี้ ไม่มีคำว่าฉิบหาย ไปเข้าร่างใดก็คือจิตอันนี้อยู่นั่นแล จึงต้องได้ระวัง ให้เราให้เห็นนรกทั้ง ๒๕

หลุม แล้วออกจากรั้วนั้นมาแล้วก็เห็นเปรตเห็นผีสัตว์ประเภทต่าง ๆ ที่เสวยกรรมตามอำนาจแห่งวิบากกรรมของตนที่สร้างเอาไว้ในนรก ๕ นาที เปิดดูให้ชัดเจนตั้งแต่แรกหลุมแรกขึ้นมา สัตว์ตกนรกนั้นเสวยกรรมอย่างไร ประเภทที่หนึ่งเสวยกรรมยังงั้น นรกที่หนึ่ง ไฟนรกเผา ประเภทที่หนึ่งนั้นเผาแบบไหน มีความร้อนชนิดไหน มีความร้อนประมาณเท่าไร แล้วคำว่าหลุมนรกหลุมที่หนึ่งนั้นเป็นหลุมประเภทใด ให้เห็นอย่างชัดเจนในเวลา ๕ นาที แล้วก็ย้อนดูขึ้นมา ๆ นรกจนกระทั่งถึงมนุษย์เราได้ ๕ นาที

แล้วก็ให้ดูตั้งแต่มนุษย์นี้ขึ้นไปสวรรค์ ๖ ชั้น พรหมโลก ๑๖ ชั้น ตลอดถึงนิพพาน ให้เห็นประจักษ์เช่นเดียวกับฝ่ายชั่ว ๕ นาทีแล้วก็ปิดก็เลย เหมือนกระทะครอบหัวนั้นแหละ พอปิดก็แล้วประหนึ่งว่าสะดุ้งตัวกลับฟื้นขึ้นมา เพราะตอนนั้นญาณหยั่งทราบเปิดโอกาสให้โลกธาตุได้เปิดเผยหมด ให้เราเห็นตามสิ่งที่มีที่เป็นทั้งหลายที่โลกว่าไม่มี ๆ นั้นนะ ให้ได้เห็นประจักษ์กับตาของเราแต่ละดวง ๆ อย่างละ ๕ นาที ๆ ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว แล้วตัวของเราจะเป็นอย่างงั้น อย่างน้อยต้องสลบ ดีไม่ดีตาย เพราะไม่เคยเห็นประเภทอย่างนั้น ถ้าว่าสัตว์นรกก็สลบไปเลยแหละ เมื่อไปเห็นแล้ว มันไม่เหมือนกับที่เราคาดเอาไว้

คาดเอาไว้ส่วนมากกว่านรกไม่มี หรือคาดเอาไว้นรกจะเหมือนเรือนจำเขาขังนักโทษ ในเรือนจำนี้เท่านั้น ไม่ได้เห็นว่าเป็นความทุกข์ความทรมานขนาดไหนพอจะถึงใจ ต่อเมื่อเราไปเจอด้วยตาของเราจริง ๆ แล้ว เป็นอย่างนั้นสัก ๕ นาที แล้วก็ดูตั้งแต่มนุษย์เราถึงพวกรุกขเทวดา อากาศเทวดาจนกระทั่งถึงเทวดา ๖ ชั้น ถึงพรหม ๑๖ ชั้น ตลอดถึงนิพพาน ให้ประจักษ์ใจอีก ๕ นาที

พอลืมมาแล้ว คน ๆ ที่เห็นนั้นแล้วจ้งให้ทำบาปทำกรรมอีกก็ไม่ทำ คอขาดก็ยอมตาย ถึงใคร ๆ เขาจะฆ่าว่าถ้าไม่ทำบาปเสียอย่างเดียวเท่านั้น เขาจะฆ่าก็ยอมตายไปเลย ยังไงก็ไม่ยอมทำบาป เพราะได้เห็นแล้วโทษแห่งการทำบาปนั้นเป็นอย่างไร ๆ ได้เห็นแล้วในแดนนรกทุกชั้นทุกภูมิมาโดยลำดับลำดับแล้วตัวของเราเองจะไปเป็นตัวประกันในนรกเหล่านั้นเป็นไปไม่ได้ ถึงตายในชีวิตนี้ก็ชั่วระยะคอขาดเท่านั้น ๑ นาทีไม่นาน ความทุกข์ทรมานในเวลาคอขาด เพราะถูกเขาตัดคอ คอขาดเพียง ๑ นาที ก็หมดปัญหาไป ส่วนไปจมอยู่ในนรกนั้นก็กัปก็กลับไม่มีหมดปัญหา ไม่ให้ตายด้วยนะ จะตายก็ไม่ให้ตาย ให้ทรมานอยู่อย่างนั้น เหมือนจะตายแต่ไม่ตายอยู่ตลอดเวลาที่กัปก็กลับจนกว่าจะสิ้นโทษสิ้นกรรมนั้นเมื่อไรแล้วก็เลื่อนขึ้นมานรกอันดับสอง อันดับสาม เลื่อนขึ้นมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่จะผูกโผล่ขึ้นมาทีเดียวเลยนะ ไม่เหมือนคนติดคุกติดตะราง ติดก็ปีก็เดือนก็ตามเมื่อหมดโทษแล้วเขาตัดออกจากเรือนจำทันที ถึงบ้านเลย ไม่ต้องไปติดอยู่ที่ไหนอีก แต่ส่วนสัตว์ทั้ง

หลายที่ตกรกนี้ ตกในขั้นนี้แล้วภูมินี้แล้ว ก็เลื่อนขึ้นมา ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมของตน จนกระทั่งถึงมาเป็นเปรตเป็นผีอีกเป็นลำดับลำดับ จนกว่าจะมาเป็นมนุษย์นี่นานแสนนาน ขนาดไหน

นี่แหละเราได้เห็นประจักษ์นัยน์ตาของเราในเวลา ๕ นาทีที่ท่านเปิดโลกธาตุให้เห็นแล้ว กลับไปดูทางสิ่งที่เลิศเลอทั้งหลายตั้งแต่สวรรค์พรหมโลกขึ้นถึงนิพพานแล้วประจักษ์ใจทั้งสองอย่างถึงใจทั้งสองอย่าง การทำดีก็ถึงใจเพราะได้เห็นแล้ว ความดียังสัตว์ให้ได้รับความสุขความเจริญขนาดไหนเห็นประจักษ์กับใจ แล้วความชั่วทำสัตว์ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานขนาดไหน ประจักษ์ใจทั้งสองอย่างนี้ เข้าถึงใจแล้ว ตายก็ยอมเลย การทำความชื่อนี้ทำไมลง ถึงจะคอยชดช้อยชด แต่การทำความดีไม่ถอย ถึงจะตายก็ไม่ยอมเหมือนกัน นี่แหละอำนาจแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงรู้ทรงเห็นแล้วนำมาสอนโลกตั้งที่ว่าเปิด ๑๐ นาทีนี้แล

นี่พระพุทธเจ้าเปิดตลอดเวลาตั้งแต่วันตรัสรู้แล้ว เห็นแดนนรก เห็นตลอดเวลามาจนกระทั่งวันนิพพาน แล้วแดนนรกก็มีอยู่อย่างนั้น นิพพานก็เหมือนกัน ตั้งแต่มนุษย์นี้ขึ้นถึงนิพพานพระองค์ก็ทรงไว้หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นำมาสอนโลกด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง ท่านเรียกว่าโลกวิทู เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงในโลกทั้งหลาย นำมาสอนด้วยความสัตย์ความจริง เราทั้งหลายได้รับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าจึงควรจะได้ใจ อย่าถึงใจแต่เรื่องของกิเลส

เรื่องของกิเลสไม่ว่าประเภทใดถึงใจทั้งนั้นมนุษย์เรา ถ้าว่าเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วไม่ค่อยถึงใจ เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง ไปแต่พอเป็นกิริยาไปวัดไปวา ทำคุณงามความดีก็สักแต่ว่ากิริยาก็มี มันไม่ถึงใจ ถ้าเรื่องของกิเลสแล้วถึงใจทุกอย่าง ทำด้วยความเต็มอกเต็มใจ ทำด้วยความพอใจ เพราะฉะนั้นเวลาทุกข์มันจึงทุกข์เต็มที่เต็มฐาน เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มขอบเขตจักรวาล มีแต่กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะสัตว์ทั้งหลายทำบาปด้วยความจงใจตามกิเลสต้นเหตุด้วยความจงใจด้วยความพอใจ การทำบุญมีเจตนาน้อย เมื่อยังไม่ถึงขั้นที่มีเจตนาอย่างรุนแรงเป็นอย่างนั้น

การสร้างความดีนี้มีอยู่สองชั้น สามชั้นด้วยกัน ชั้นเริ่มแรกชั้นล้มลุกคลุกคลานนี้ ต้องอาศัยคนอื่น มีครูบาอาจารย์เป็นผู้จุดผู้ลากไปเสียก่อน มันไม่ยอมไป กิเลสดึงเอาไว้ กิเลสเป็นเครื่องดึงดูดเป็นแม่เหล็กอันสำคัญดึงดูดเอาไว้ ถ้าเราจะสร้างคุณงามความดีนี้ กิเลสไม่ยอมให้สร้างแล้วก็กีดขวางเอาไว้ จะทำบุญให้ทานรักษาศีลภาวนารักษากายวาจาของตน กิเลสปิดทางหมดไม่ให้รักษา มันปิดกันไว้ ปิดทางความชั่วช้าลามกไว้หมดเลยให้เราทำตามอำนาจของกิเลสนั้นแหละ ถ้าทำตามเรื่องของกิเลสแล้วเปิดโล่ง ๆ ไม่มีวันมีคืน

ถ้าเป็นประตูก็เปิดโล่งไว้เลยทีเดียวนะ ถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วมันจะสกดลัดกัน นี่เป็นขั้นเริ่มแรกของการบำเพ็ญธรรม ของการบำเพ็ญคุณงามความดี

ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ว่า ในเบื้องต้นที่เราสร้างคุณงามความดีต้องตะเกียกตะกายต้องฝ่าต้องฟันต้องบุกกันกับกิเลสตัวสำคัญ ๆ กิเลสความโลภก็โลภไม่พอ โลภจนวันตาย ก็เอาธรรมเข้าไปให้มีเมืองพอบ้าง นี่ความโกรธ โกรธเขาทำไม โกรธเขา เขาก็โกรธเรา มันก็พอ ๆ กัน ก่อนที่จะไปโกรธเขา มันโกรธเราแล้วทำลายเราแล้ว

แล้วเราจะตัดหากี่เหมือนกัน ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่มีเมืองพอ มีเมียคนหนึ่งแล้วไม่พอ ๒ เมีย ๓ เมีย ๑๐ ผัว ๒๐ ผัวเข้าไป กินไม่อิ่มกินไม่พอ พวกนี้ตายทิ้งเปล่า ๆ ด้วยความหิวโหย พระพุทธเจ้าก็เอาธรรมะมาสกดลัดกันเอาไว้เป็นศีลข้อที่ ๓ ว่ากาเมสุมิจจาจาร ให้กินแต่ความพอดี วันหนึ่ง ๆ เรารับประทานหมดประมาณเท่าไร ให้รับประทานเพียงเท่านั้นไม่ให้มากกว่านั้น เช่น วันหนึ่งเราซื้ออาหารมารับประทานหมดไป ๑๐๐ บาท วันนี้ก็ ๑๐๐ บาท วันที่สองไม่ต้องให้เป็น ๒๐๐ ขึ้นมา ให้มัน ๑๐๐ บาท ให้มีอยู่ขนาดนั้น เพราะท้องไม่ได้ท้องใหญ่ท้องโตขนาดไหน ท้องเท่าเท่า ก็นั่นกินเท่าเท่า ให้ความพอดีเท่าเท่า มีเมียคนเดียวมีผัวคนเดียว เท่าเท่า ๆ ไม่ต้องเอาที่ไหนมาเพิ่ม นี่เรียกว่าธรรม ท่านบีบบังคับเอาไว้ให้อยู่ในกฎแห่งความพอดี แล้วจะมีความสุขความเจริญ ถ้าปล่อยให้เป็นไปตามความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมแล้วจะไม่มีเมืองพอแล้วตายทิ้งเปล่า ๆ มนุษย์เรา

เรื่องของการสร้างคุณธรรมนี้มันยาก ต้องฝ่าฟันเหล่าที่กล่าวมานี้ทั้งนั้น บิบบินเพราะกิเลสมันดึงเราอยู่ตลอดเวลาไม่มีคำว่าอ่อนข้อ กิเลสนี้ไม่มีคำว่าอ่อนข้อ แต่ธรรมอ่อนได้ในเมื่อยังไม่เข้มแข็ง ไม่มีกำลังพอต้องอ่อนได้ ให้กิเลสเหยียบย่ำทำลายได้โดยไม่ต้องสงสัย นี่ผู้ฝึกหัดบำเพ็ญธรรมเบื้องต้นเป็นอย่างนี้ เมื่อฝึกไปนานเข้า ๆ ก็เกิดความเคยชินต่อการทำบุญให้ทาน รักษาศีลภาวนา เข้าวัดเข้าวา สร้างกุศลผลบุญต่าง ๆ ในสาธารณประโยชน์สร้างได้หมด ๆ ต่อไปหนักเข้าไป ๆ ไม่สร้างอยู่ไม่ได้ นั่นหนักเข้าไป

ที่นี่ย่นเข้ามาถึงผู้ภาวนา ผู้ภาวนาเบื้องต้นก็ล้มลุกคลุกคลานมีแต่กิเลสลากไปให้ถลอกปอกเปิกไปหมด เติบจนกรมนั่งสมาธิภาวนา จิตก็อยู่ ๕ ทวิปโนน มันไปเที่ยวเสีย ๕ ทวิป เจ้าของเดินเถ่ออยู่เฉย ๆ ไม่มีสติสังขารอะไรเลย นี่ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ครั้นต่อมาฝึกหัดเข้าไปไม่หยุดไม่ถอย จิตมีความเที่ยงตรงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะได้รับการบำรุงรักษาเยียวยาอยู่ตลอดเวลา จิตก็มีความเข้มแข็งขึ้น ๆ จนกระทั่งจิตมีความแก้วกล้าสามารถ ที่

นี่กิเลสเข้ามาแหยมไม่ได้เลย กิเลสตัวไหนมาฟันขาดทะเล่ ๆ ขาดสะบั้นไปหมด ๆ จนกระทั่งทะเล่ถึงพระนิพพานได้เพราะอำนาจแห่งความแก่กล้าสามารถของการบำเพ็ญตน การบำเพ็ญคุณงามความดีของพวกเขาทั้งหลายก็ให้ทำอย่างนั้น ให้พยายามเข้มแข็งขึ้นไปข้างหน้า อย่าอ่อนแอลงไปใช้ไม่ได้ ถ้าอ่อนแอลงไปแสดงว่ากิเลสได้ที่แล้วนั้น เราจะจมกับมันแน่ ๆ ต้องให้มีความเข้มแข็งขึ้นไปเรื่อย ๆ วันหนึ่งที่เราจะเห็นประจักษ์แห่งบุญกุศลของเราในปัจจุบันขณะที่เรากำลังเรียกร้องหาความช่วยเหลืออยู่นั้น เราจะเห็นประจักษ์ภายในจิตของเราจากบุญทั้งหลายที่มารวมตัวอยู่ในจุดนั้นซึ่งเราสร้างไว้แล้วจะรวมตัว เช่น ขณะที่ตายมองเห็นเงินก็แล้ว มองเห็นทองก็แล้ว มองเห็นญาติมิตรสามีมภรรยา ก็แล้ว มองเห็นสมบัติพัสถานอันใดมากน้อยเพียงไรก็แล้ว แล้วไม่มีสิ่งใดที่จะมาช่วยได้เลย ย้อนเข้ามาดูจิตเท่านั้นละแนบปิ้ง ๆ เพราะอำนาจแห่งบุญเข้ามาช่วย นี้แลอันช่วยเหลือโดยแท้ นี่เราเรียกร้องหาความช่วยเหลือปรากฏขึ้นจากการทำบุญให้ทานที่เราสร้างไว้ด้วยความตะเกียกตะกายนั้นแลมารวมตัวอยู่ในจุดเดียวกันนี้ ไปอย่างสบายหายห่วง

ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ อย่าได้อ่อนข้อย่อหย่อนกับมันเรื่องกิเลสตัณหา มันเคยทรมาณสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมานมานานต่ออนานแสนนานแล้ว เธออย่าไปชินชากับมัน กิเลสไม่ใช่เป็นของชินชาได้ เหมือนไฟเจอเข้าเมื่อไรร้อนเมื่อนั้น จี๋เข้าเมื่อไรร้อนเมื่อนั้น กิเลสจี๋เข้าตรงไหนร้อนเมื่อนั้นละคนเรา จึงอย่าไปชินชากับมัน ให้อุตสาหะพยายามบำเพ็ญตนให้มีความอดความทน มีความสัตย์ความจริงต่อตนเอง อย่าเหลวไหลละ

จิตใจให้ตั้งให้ดี จะไปทำหน้าที่การงานอะไรก็ทำด้วยความตั้งใจ อย่าทำด้วยความเหลวไหลโลเลใช้ไม่ได้เลย จะทำคุณงามความดีก็ให้ทำด้วยความตั้งใจ อย่าเหลวไหล ทำหน้าที่การงานอะไรก็ให้ตั้งใจอย่าเหลวไหล ให้มีสติเป็นของสำคัญมาก สตินี้เป็นธรรมอันเลิศ ต้องแนบอยู่กับใจของตัวเอง จะทำหน้าที่การงานใดให้มีสติ เดินไปเดินมาทำหน้าที่การงานภายนอกภายในให้มีสติ แม้ที่สุดสนทนากันกับเรื่องอะไรก็ให้มีสติ ความมีสติจะมีความพอดี ๆ ตลอด ไม่ผาดโผนโจนทะยานจนเสียเนื้อเสียตัว เพราะสติยังยั้งเอาไว้

สติเป็นเบรค สติเป็นห้ามล้อ สติเป็นคันเร่ง ถ้าตรงไหนที่ควรจะดีนี้สติจะเร่งให้หน้าที่การงานนั้นเป็นไปด้วยความราบรื่นดีงาม นี่ท่านเรียกว่าธรรมเป็นที่พึงของใจ คือ สติ สติธรรม ปัญญาธรรม มีพุทธโธด้วย มีสติกำกับใจด้วย ยิ่งเย็นยิ่งสบาย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้วันนะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

วันนี้เลยไม่ได้พูดถึงปีใหม่ปีเก่า วันนี้สิ้นปีเก่านะ สิ้นปีนี้สิ้นวันนี้ละ แล้วผู้ที่จะไปรีน
เริงบันเทิงก็อย่าให้เกินเนื้อเกินตัว ให้อยู่พอประมาณ ตามธรรมดาโลกเรามีหัวใจก็อยาก
รีนเริงบันเทิงกับเขาบ้างเป็นธรรมดา แต่อย่าให้เลยเถิดนะ อันรีนเริงไปสะแตกไปฟัดสุรานี้
มันดูไม่ได้นะ เข้าใจไหมสะแตกสุรานะ ฟัดสุราเข้าไปกินแล้วเป็นบ้ำชี้ทะเลออกไม่รู้ตัวยัง
ว่าเป็นของดีอยู่เหอ เอละนี่เป็นกัณฑ์ที่สองแล้ว
ต่อไปนี้ให้พร